

РЕШЕНИЕ

№ 7443

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **10505** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Н., гражданин на М., с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3 срещу Решение № УП-107/18.10.2013 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на Н. за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Във връзка с последното – се визира, че решаващият орган е подбрал формално към изложената бежанска история, както и не е съобразил изнесеното в контекста на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО във вр. с чл. 2, б. „д”, с което е нарушил разпоредбата на чл. 35 и 36 от АПК. Счита, че не е спазена т. 196 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967 г. за разпределянето на доказателствената тежест в производството. Решението е постановено в нарушение и на други разпоредби от Наръчника, както и в нарушение на чл. 10 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 01.12.2005 г. Моли съда при постановяване на решението си да има предвид и разширителното тълкуване на понятието „бежанец“ съгласно Декларацията от К. от 1984 г. Предвид изложеното, оспорваният моли решението да

бъде отменено като незаконосъобразно.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат Л., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява.

Участвалият в производството по делото прокурор, дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното: Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 6051/27.03.2013 г. до Държавната агенция за бежанците за Б. Н., гражданин на М., е поискала предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Производството е образувано с регистрирането на чужденеца с регистрационен лист рег. № УП 6051/27.03.2013 г.

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център - [населено място] по реда на глава VI, раздел II от ЗУБ.

На 11.04.2013 г. с Н. е проведено интервю резултатите, от което са представени в протокол от същата дата с № УП 6051.

С покана от 07.10.2013 г. Н. е бил уведомен, че интервю във връзка с подадената молба, ще бъде проведено на 16.10.2013 г.

На 16.10.2013 г. с Н. е проведено повторно интервю, резултатите, от което са представени в протокол от същата дата с № УП 6051.

Видно от писмо № Т - 3366 от 15.05.2013 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – Д., Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Б. Н., гражданин на М., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

С решение № 4370 от 31.07.2013 г. е образувано производство за предоставяне на статут на Б. Н., гражданин на М..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка вх. № 01-4796/28.06.2013 г., относно общо положение в страната, сключено мирно споразумение между бунтовниците и малийското правителство и справка вх. № 01-6160/19.08.2013 г., относно общо положение актуална политическа и икономическа обстановка в М..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение № УП-107/18.10.2013 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на Б. Н. лично, видно от положения подпис на 22.10.2013 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.10.2013 г. /рег. УП 6051/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Б. Н., гражданин на М. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

По отношение на позоваването в жалбата на неправилното тълкуване и приложение на нормата на чл. 9 от ЗУБ, който представлява транспониране на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 А. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, съдът намира същото за неоснователно. Действително в него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Според СЕС съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на безогледно насилие, с което е съпроводен въоръжения конфликт, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, може да бъде изложено на реална опасност. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в М. да е достигнало към момента такава изключителна степен. От приетите, като доказателство по делото справки с вх. № 01-4796/28.06.2013 г., общо положение в страната, сключено мирно споразумение между бунтовниците и малийското правителство и справка вх. № 01-6160/19.08.2013 г., относно общо положение в страната актуална политическа и икономическа обстановка в М. се установява, че правителството на М. и бунтовниците – туареги са подписали на 18.06.2013 г. споразумение за прекратяване на огъня след 10 – дневни преговори. В съответствие със споразумението правителствените войски получават правото да влязат без сражения в контролирания от туарегите стратегически [населено място] и да гарантират спокойното провеждане на вота на 28 юли. На бунтовниците, които възстанаха срещу властите в Б. през миналата година заедно със свързани с Ал К. групировки, ще бъде гарантирана безопасност в определени райони. На 28.07 и 11.08.2013 г. се провеждат съответно първи и втори тур на дългоочакваните избори. Те са първите в страната след 2007 г. и се разглеждат като ключови за отпускането на международна помощ в размер на близо 4 милиарда долара, която е била прекъсната след военния преврат от миналата година, който тласна страната в хаос.

От представената с писмо на ответника от 19.11.2013 г. справка с вх. № 01-10539/19.11.2013 г., относно актуално положение в М., както и да се посочи дали са налице данни за преследване на представители на религиозни или народностни общности в страната се установява, че няма сведения за обществено насилие или дискриминация, основани на религиозна принадлежност, убеждения или практики в районите, където правителството е запазило своя контрол.

Съдът след преценка на доказателствата намира, че Б. Н. не е успял да ангажира достатъчно убедителни доказателства, че животът му е поставен в опасност в държавата по произход. Не са ангажирани никакви доказателства, че той основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение в държавата си по произход /чл. 8 от ЗУБ/ или че в държавата си по

произход ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт /чл. 9 от ЗУБ/.

Съдържащите се в средствата за масово осведомяване информации, касаещи сблъсъци между правителствените сили и бунтовниците, не дават възможност да се приеме, че в страната съществува безогледно насилие, при което животът и неприкосновеността на мирното население са поставени в непосредствена опасност. Както беше установено от посочените справки, между враждуващите фракции е установено примирие. Отговарящата за външната политика на ЕС К. А. определя постигнатото в М. примирие като историческо. Няма сведения и за нарушаване на религиозната свобода. Като причина за напускане на М., Н. посочва, че когато е бил на 6-7 г. тъй като майка му е била много стара и не е могла да се грижи за него, се наложило да го изпрати да замине за С. с един неин приятел, който е бил търговец и пътувал постоянно между М. и С.. Чужденецът разказва още, че през 2012 г. се наложило да напусне С., защото нямал работа, а и имал проблеми с организираната престъпност. Същият е продавал марихуана, доставяна му от мафията. Кандидатът заявява, че е взел решение да не се отчита на своите шефове и да задържи парите за себе си, но тогава бил предупреден да се издължи, в противен случай ще си създаде проблеми. Впоследствие взел решение да не връща парите и напуснал С.. Не се е завърнал в държавата си по произход М., защото нямало какво да прави и поради факта, че С. и М. са съседни държави и има вероятност да бъде открит там.

Недоказани са твърденията на чужденеца, че е бил заплашван лично от персоналия му шеф от мафията, както и обстоятелството, че един ден със сигурност ще бъде убит, ако се прибере в родината си, тъй като ако приемем, че е била налице такава заплаха, то тя е била отправена към кандидата в С., а не в държавата му по произход М.. Посочените обстоятелства от чужденеца касаят по – скоро причини от криминален и икономически характер.

Още повече, че и самият Н. не изтъква, да е бил заплашван или животът му да е бил поставен в опасност, поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Декларира, че не е бил арестуван, съден или осъждан в страната му на произход.

Предвид на гореизложените съображения, съдът намира, че при издаването на оспореното решение не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Същото е издадено от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на Б. Н., гражданин на М., [населено място], [улица], ет. 1, офис 3 срещу Решение № УП-107/18.10.2013 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т.

1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на Н. за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е постановено в срока по чл. 85, ал. 1 от ЗУБ и не подлежи на касационно обжалване.